

összegzett Veesenmayerral folytatott tárgyalásain. Emellett további részleteket közölt a vagyonügyekben követendő eljárásról. Előterjesztése értelmében a külföldiek tulajdonában lévő földeket magyar kezelésbe kell venni, minden más vagyontárgyat pedig a kölcsönösség alapján kell kezelni, aszerint tehát, hogy a megfelelő országok milyen elbánásban részesítik a zsidó és nem zsidó magyar állampolgárokat.¹⁴

A minisztertanács felhatalmazása alapján Jaross Andor még ezen a napon bizalmas rendeletben utasította Budapest rendőrfőnökét a határozat végrehajtására. A Magyarországon tartózkodó külföldi zsidókat Jaross öt csoportba sorolta:

1. az ellenséges államok polgárai;
2. a semleges államok (Portugália, Spanyolország, Svédország, Svájc és Törökország) polgárai;
3. a tengelyhatalmak befolyási övezetébe tartozó államok (Szlovákia, Horvátország, Szerbia, Görögország, Bulgária, a fasiszta Olaszország, Franciaország, Belgium, Hollandia, Dánia, Norvégia, Lengyelország, Lettország, Észtország és Litvánia) polgárai;
4. a semleges országokéihoz hasonlóan kezelendő finn és román állampolgárok;
5. hontalan és kétes állampolgárságú zsidók.

Az 1. kategóriába sorolt zsidóknak ugyanolyan bánásmód járt, mint az ellenséges országok nem zsidó állampolgárainak. Erre a célra kijelölt budapesti épületekbe kívánták internálni őket, meghagyva bizonyos személyes javaikat, így ruhaneműiket és ágyneműiket. Azok, akik nagy szolgálatot tettek Magyarországnak, vagy súlyosan rokkantak voltak, mentesülhettek az internálás alól. A semleges országok, valamint Finnország és Románia zsidó állampolgárait a hazatelepítésükről való intézkedésig szintén budapesti internálás várt. A tengelyhatalmak befolyási övezetébe tartozó államok zsidó polgárait a magyar zsidókhöz hasonlóan kellett kezelni, a magyaroktól elkülönítve, a rendőrség által ellenőrzött börtönökben elhelyezve. A hontalan zsidók a magyar zsidókéval megegyező elbírálás alá estek.¹⁵

Május 5-én a magyar külügyminisztérium – a belügyminisztériummal karöltve – felkérte a semleges államok budapesti diplomáciai képviselőit zsidó állampolgáraik 4–6 héten belüli hazatelepítésére.¹⁶ A Jaross titkos parancsában körvonalozott intézkedéseket azonban több külügyminisztériumi tisztviselő, így a *de facto* külügyminiszter, Jungerth-Arnóthy Mihály is túlzottnak ítélte. Elképzeléseiket a következő javaslatokban foglalták össze: